

Prima instanță: Judecătoria Cahul (jud. M.Bușuleac)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (jud. T. Dimitriadi, G. Vavrin, I. Dănăilă)

ÎNCHEIERE

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Judecători:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Vamal împotriva deciziei din 22 martie 2016 a Curții de Apel Cahul,
adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Spînu împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La data de 28 octombrie 2014, avocatul Grecu Ion, în interesele lui Alexandru Spînu, a depus cererea de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal solicitînd anularea ordinului nr. 1247-p din 05 septembrie 2014 emis de Directorul General al Serviciului Vamal - Tudor Balițchi, cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare în privința lui Alexandru Spînu sub formă de mustrare aspră.

În motivarea cererii s-a invocat că Alexandru Spînu la data de 03 octombrie 2014 a primit copia ordinului nr. 1247-p din 05 septembrie 2014 cu privire la sancționarea disciplinară cu mustrare aspră.

Susține că, ordinul este lovit de nulitate, deoarece temeiurile invocate în ordinul de concediere sunt pur declarative.

În acest sens indică că, în ordinul de sancționare se menționează că Alexandru Spînu a fost sancționat la data de 04 septembrie 2014 cu sancțiune disciplinară sub formă de mustrare, însă, de fapt, nu a fost sancționat disciplinar la data respectivă. Pe parcursul unui an în privința sa nu au fost aplicate careva sancțiuni disciplinare. Astfel, sancțiunea de mustrare, a fost aplicată în lipsa abaterii disciplinare invocate, cit și contrar procedurii stabilite.

Declară că, pînă la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul nu i-a luat o explicație în scris referitor la așa zisele abateri, contrar prevederilor art. 208 alin.(1) Codul muncii. În ordinul cu privire la sancționare nu este indicat termenul și organul în care sancțiunea poate fi contestată, contrar prevederilor art. 210 alin.(1) Codul muncii.

Indică că, prin pct.7 al ordinului contestat, angajatorul a dispus că ordinul intră în vigoare la data semnării, iar în cazul aflării în concediu (toate tipurile), la data revenirii în serviciu. Dispoziția angajatorului confirmă poziția sa precum că la

emiterea ordinului nu a fost respectată procedura, deoarece angajatorul aplicând sancțiunea, nici nu cunoștea unde se află angajatul, deși, prin ordinul angajatorului i-a fost acordat concediul pentru îngrijirea copilului.

Remarcă că, pîrîtul specificînd că ordinul va intra în vigoare la data revenirii din concediu, adică în cîțiva ani, în esență, dispune aplicarea unei sancțiuni cu încălcarea termenului de prescripție prevăzut de art. 208 alin. (2) Codul muncii.

La data de 18 noiembrie 2014, Serviciul Vamal a solicitat, prin cerere, strămutarea pricinii spre examinare Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, conform competenței jurisdicționale.

Prin încheierea din 23 decembrie 2014 a Judecătoriei Cahul s-a respins cererea Serviciului Vamal cu privire la strămutarea judecării pricinii civile, ca fiind neîntemeiată.

Prin hotărîrea din 13 mai 2015 a Judecătoriei Cahul s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Spînu și s-a anulat ca fiind ilegal ordinul nr. 1247-p din 05 septembrie 2014, emis de Directorul General al Serviciului Vamal - Tudor Balițchi, prin care a fost aplicată în privința lui Alexandru Spînu sancțiunea disciplinară sub formă de mustrare aspră.

Prin decizia din 22 martie 2016 a Curții de Apel Cahul s-a respins cererea de apel depusă de Serviciul Vamal și s-a menținut hotărîrea din 13 mai 2015 a Judecătoriei Cahul.

La data de 11 august 2016, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei din 22 martie 2016 a Curții de Apel Cahul, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii depuse de Alexandru Spînu.

În susținerea recursului s-a invocat că instanța de apel a încălcat și aplicat eronat normele de drept material.

Opinează că, instanța de judecată eronat a concluzionat că au omis termenul de prescripție privind aplicarea sancțiunii, deoarece în opinia instanței acesta ar fi expirat la data de 19 august 2013 și nu la 15 februarie 2014, luînd în considerare și termenul de 6 luni plus perioada în care intimatul a fost suspendat din funcție în temeiul art. 59 alin.(3¹) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008.

Remarcă că, ipoteza instanței în acest sens nu poate fi reținută, deoarece inacțiunea intimatului în cazul sesizării nr. 030 din 15 februarie 2013 este una continuă, însă, cu toate acestea, intimatul nu a întreprins nimic în termen de 3 zile de la primirea spre executare a sesizării. Iar, acest fapt nu atrage încetarea cauzei contravenționale și respectiv tragerea la răspundere contravențională, care expiră doar după 12 luni de la data comiterii contravenției.

Referitor la modul de aplicare a sancțiunii constatat de instanța de apel, relevă că pe parcursul anchetei de serviciu intimatul a evitat depunerea explicațiilor prin aflarea sa în diferite concedii (medicale, de îngrijire a copilului), ține de tardivitatea aplicării sancțiunii disciplinare și nu de fondul cauzei.

Specifică că, ordinul de sancționare nu a intrat în vigoare, deoarece acesta intră în vigoare la data revenirii în serviciu al intimatului, conform pct. 7 din ordinul contestat.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Cahul a fost adoptată la 22 martie 2016, iar Serviciul Vamal a declarat recurs la data de 11 august 2016.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 07 iunie 2016 (f.d.180), însă, Serviciul Vamal a recepționat-o la data de 13 iunie 2016 (f.d.185).

Astfel, instanța de recurs consideră recursul declarat la data de 11 august 2016 de către Serviciul Vamal împotriva deciziei din 22 martie 2016 a Curții de Apel Cahul, este în termen.

Examinînd temeiurile recursului declarat de Serviciul Vamal, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Vamal, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe,

suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebat și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Serviciul Vamal.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Serviciul Vamal împotriva deciziei din 22 martie 2016 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecători:

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală